

XXVII.

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ.

Слънцето надникна прѣзь вратитѣ на шатѣра и тънѣкъ снопѣ лжчи огрѣха главата на плѣнника.

Треската го бѣше унесла.

Той отвори уста, когато лжчигѣ трепнаха надъ блѣдото му чело. Искаше нѣщъ да каже, ала гласъ му не стигаше.

Надвѣсихъ се надъ него, ала той не ме позна. Хванахъ ржката му: пулса спираше.

Отъ тая треска рѣдко се избавя заболѣлия. И азъ се отдрѣпнахъ да не смушавамъ сѣтнитѣ му минути.

Азъ мислѣхъ за себе си. Гледахъ какъ ще свърша нѣкога, въ незнаенъ часъ и азъ.

Лжчитѣ огрѣха устнитѣ му.

Той отвори уста, сѣкашъ да разпжди слънцето, понече да обърне глава, ала нѣма сила — и се утаи.

Лжчитѣ бавно пѣлзѣха по мустакитѣ му, озариха ноздритѣ на носа, които се бѣха смръкнали и разтворили, като да вдѣхне лжчитѣ, послѣ огрѣха лѣвото му око. Той полуотвори очи, видѣ слънцето, ясното можщо слънце, което грѣеше тѣй, както грѣе и въ бащинъ домъ прѣзь малкото прозорче на ниска хижа; подъ чийто топли лжчи цѣвти ябълката съ голѣмитѣ си багрени цвѣтове; подъ топлитѣ лжчи на което по тѣхната стрѣха, малки пиленца